

Visitationspredikan Alunda församling Domsöndagen 2023

Om någon ni har varit bortresta några dagar, en kortare eller en längre tid. Ni kommer på vägen från Uppsala mot Alunda, genom det Uppländska landskapet med senapsgula fält eller vinterklädd skog, beroende på årstid. Så ser ni snart den stora, vackra kyrkan i Alunda. Under de 20 år jag själv åkt denna väg mot Gräsö och nu till Öregrund, tänker jag: - Snart, snart är jag hemma! Då förbereder sig min själ på att få uppleva den där härliga känslan av att komma **hem**, att få känna mig trygg. Hur många av er känner igen den känslan? Nu ser jag kyrkan, nu är jag hemma eller snart är jag hemma?

Den nyligen avlidne biskopen Martin Lönnebo har många gånger just åkt på vägen förbi Alunda kyrka på väg till sitt hus på Gräsö, han har skrivit en psalm som heter *Som gränslösa vidder* – där beskrivs i de olika verserna hur det är att "vara hemma hos Herren vår Gud". Hur *lyckan och glädjen är hos Herren*. I en vers använder han orden *hemkomsts sötma*. Det är något med sötman och glädjen av att komma hem, känna sig hemma, uppleva att någon möter mig, någon välbekant känsla. Som om någon säger: - Välkommen, du är väntad! Ett möte "ansikte mot ansikte", som aposteln Paulus beskriver mötet med Gud efter vårt liv på jorden.

Alunda kyrka är inte som en vanlig vägskylt. Alunda kyrka är ett andligt hem för många som upplever sin tillhörighet på olika sätt. Vi har under visitationen konstaterat i flera av de samtal som förts att Alunda församling har en hög andel medlemmar och ligger långt över rikssnittet. Det berättar för oss att många känner sig hemma i Alunda församling. Man döper sina barn, konfirmanderna samlas, man gifter sig och begravs här i kyrkan. Ibland beskrivs den grupp som inte kommer till kyrkan varje söndag lite orättvist. Som att de skulle vara passiva eller sekulariserade. Kanske för att de endast kommer på dop eller till första advent eller allhelgonahelgen. Men jag är övertygad om att om de får frågan om vilken kyrka de skulle kalla "sin kyrka", skulle de svara: Alunda kyrka. För att återknyta till Martin Lönnebo, så tvivlade han på att Sverige skulle vara ett av världens mest sekulariserade länder. Han menade att

även om många inte förstod kyrkans språk, (vilket han för övrigt tyckte var kyrkans eget fel) så pekade han mot "erfarenheten och handlingen". När jag träffade några av församlingens konfirmander fick jag höra att de nyss sovit i kyrkan och att det var mysigt! Att de ville göra det igen. Här skapades en fantastisk erfarenhet – att få sova i en flera hundra år gammal kyrka precis som att det var ens eget hem! Jag tror aldrig man glömmer en sådan upplevelse. Men det skulle aldrig blivit av om inte församlingen erbjöd möjligheten.

I församlingsinstruktionen som ni nyligen reviderat vill ni prioritera barn, unga och familj och ni är verkligen på god väg. Många förtroendevalda och personal har fått utbildning i Barnkonsekvensanalys. Det betyder att tänka in barn och ungas perspektiv i alla viktiga strategiska beslut. Församlingsinstruktionen är ett styrande dokument som ska följas upp, som ska nötas och blötas och framförallt inspirera framåt i tiden. I kyrkvärdsgruppen samtalade vi om "barnens plats i gudstjänsten" och det gjorde vi också i samtalet med förtroendevalda. Jag uppmuntrar er att fortsätta samtalet och bereda plats för barnen och unga i gudstjänsten. Låt de få "erfarenheten" av lyckan och glädjen hos Herren här i Alunda kyrka. Låt de få uppleva "hemkomstens sötma" så att de när de åker förbi Alunda kyrka känner: - Här finns mitt andliga hem! Det här är min kyrka! I detta arbete kan kyrkvärdarna vara en stor resurs med sitt engagemang för gudstjänsten och sin öppenhet för barn och unga. När många irriterar sig eller är rädda för EPA – körande ungdomar, vill kyrkvärdarna istället bjuda in dem till kyrkan, samtala, skratta och fira gudstjänst med dem. Det var så Jesus gjorde: "Låt barnen komma hit till mig och hindra dem inte: Guds rike tillhör sådana som de".

Fördelen med att ha en visitation är att viktiga samtal blir av. Samtal som man inte alltid ger sig tid till.

Visitationens tema har varit "Alunda församling – en kraft att räkna med". Det är ett påstående som under visitationen visat sig stämma. Förskolan Tomtebobarnen som hyr in sig i prästgården, liksom politikern från Östhammars kommun, menade att kyrkan har en viktig uppgift i samhället. På Olandsgården sjöng besöksgruppen

tillsammans med de boende och många händer trycktes och atmosfären andades igenkänning av den viktiga musiken, sångerna och gamla relationer. På afternoon tea möttes generationerna med daglediga och skolungdomar. Ni föregår med gott exempel att möjliggöra platser för att kunna mötas och dela vardag i ett samhälle som idag lätt blir indelat i olika fack. Gamla, unga, eller efter fritidsintresse. Relationerna knyts också på "Tillsammansmat" och ni har köket i hjärtat av församlingens arbete, måltidsgemenskapen. Man skulle kunna säga att jag ätit mig genom visitationen! Det andas generositet, värme och gemenskap som ett varmt HEM – där man känner sig välkommen och den diakonala omsorgen omsluter var och en.

Det finns olika slags gemenskap och där gemenskap finns uppstår också spänningar och ibland konflikter. På ett sätt är det ju naturligt. Så är det ju i varenda familj. På ett plan hör man ihop men på ett annat plan måste man kunna vara olika, ha olika åsikter, vilja olika saker. Här gäller det att vara försiktig och vara respektfull och inte ladda samtalen med ilska, fördomar eller förenklingar. Det finns många som känner sig hemma i Furuhöjdskyrkan, liksom många känner sig hemma i Alunda församling och några som känner sig hemma i båda församlingarna. Församlingarna har en del gemensamt och en del skiljer er åt. Där Svenska kyrkan har en uttalad hållning gällande äktenskapssyn och ämbetssyn behövs ibland en tydlighet. Men samtalen kan föras med respektfull ton och de som upplever att de har två andliga hem ska få känna sig trygga. Om samtal behöver föras kan ni bjuda in någon utomstående. Ibland kan det bli lättare.

Det gläder mig att församlingen har så många goda frivilliga krafter! Alltifrån unga ledare, ett engagerat körliv, kyrkvärdar och förtroendevalda. Fortsätt så att fler kan känna sig delaktiga och engagerade i kyrkan genom erfarenheten och handlingen!

Så är det Domsöndag idag och före visitationen skojade vi om domen som ska falla över Alunda församling. Förhoppningsvis fylls församlingen av stolthet och glädje istället, som lyckan och glädjen i Herren. Men kanske infinner sig också en eftertänksamhet och en gnutta rannsakan som det blir om man tar livet på allvar. Domsöndagen handlar om den yttersta dagen när Kristus ska komma tillbaka. I

mässan vi firade i torsdags påmindes vi om att ingen har lyckats tyda exakt när den dagen kommer, inte vi här idag heller. Men löftet om den dagen är ett gott löfte. När ondskan ska få sitt slut så att Gud blir allt, överallt. Jesus har flera berättelser och liknelser om himmelriket. Som en skatt som ligger gömd i en åker, himmelriket som är som ett litet senapskorn, det minsta av alla frön som växer sig större än alla träd. Idag fick vi höra om liknelsen som när man lägger ut ett nät i sjön och får fiskar av alla de slag, som sedan rensas på stranden.

Några av Jesu första lärjungar var fiskare och när han bad dem att följa honom sa han att han skulle göra dem till människofiskare. Det var en värld av havet, näten och fiskarna som lärjungarna kände väl till. Jesus talade med dem på deras språk genom deras erfarenheter och handlingar. Så enkelt och så svårt! Nätet som beskrivs i texten är ett stort dragnät som man spänner mellan två båtar så att ALL fisk kommer med. Vi kan tänka oss att havet är världen, en värld som var lika orolig på Jesu tid som den är idag. Ukraina, Palestina, Israel, flyktingar och hungrande människor som inte kan äta sig mätta. Alunda församling lägger ut sina nät i sitt hörn av den stora världen kallade att vara människofiskare genom att fira gudstjänst, undervisa om evangeliet, bedriva diakoni och mission liksom kyrkor över hela världen. Men att rensa god fisk och dålig fisk är inget människogöra. Den uppgiften kan bara tillhöra Gud.

Om en vecka firar vi 1 advent och vi förbereder oss för ett barns ankomst. Det lilla barnet som föds i brödstaden Betlehem. Ett gudabarn som föds i ett enkelt stall där det oerhörda händer att Gud blir människa för att dela våra erfarenheter och handlingar.

Sara J Grip – Kontraktsprost Upplands norra pastorat